

der kommer fra Skatteministeriet, og vi er ualmindelig afhængige af alle de organisationer, der har råd til professionelle lobbyister, som kan dænge os til med vurderinger og beregninger.

Helt til den sidste nat, før noget skal vedtages, møder revisionsfirmaerne og alle de andre op og kommer med deres argumenter, og det er o.k. Det er ud fra deres synspunkt, de gør det. De er købt og betalt, og sådan synes jeg også det skal være. Vi skal lytte til folk, men vi må notere os, at folk med andre synspunkter end dem, der er i statsadministrationen, og andre synspunkter end dem, der er i de kredse, som har adgang til flest ressourcer og flest penge, faktisk har det meget svært. Der er en utrolig skævhed, og der er brug for en modvægt.

Men kunne også gentage den argumentation fra Skatteudvalget, hvis vi kigger på et andet område, nemlig Europaudvalget: Vi har i alle sagsudvalgene diskuteret, hvordan vi dér skal behandle de sager, som også behandles i Europaudvalget. Dér må vi jo indrømme, at det faktisk er en kolossal opgave for hver enkelt gruppe at koordinere arbejdet mellem dem, der sidder i sagsudvalgene, og dem, der sidder i Europaudvalget, for at kunne lave en bare nogenlunde kvalificeret sagsbehandling i Europaudvalget.

Dér har vi igen brug for flere ressourcer, hvis vi skal sige, at vi har indflydelse på de ting, der foregår, og sådan kunne man også sige med hensyn til andre udvalg. Derfor mener vi, der er brug for hjælp både til medlemmerne og til udvalgene, og vi mener faktisk også, der er brug for at få den hjælp på plads hurtigst muligt, så vi ikke skal køre igennem som nu i et nyt folketingsår, hvor vi har, synes vi, for få ressourcer at trække på for at kunne matche det, der kommer fra de professionelle organisationer, fra lobbyisterne og fra statsapparatet.

Jeg skal i den forbindelse også beklage, at det, der lå omkring lovrådet, ikke kan vedtages. Det havde vi meget gerne set. Vi havde også meget gerne set, at der var meget mere under punktet – det var så beskedent, at man næsten ikke kan få øje på det – om bedre hjælpemidler til Folketingets brugere. Der står, det ikke koster noget, så det er sådan set det mest beskedne punkt, og det havde vi gerne set var blevet meget mere omfattende. Vi håber, at vi i en anden sammenhæng kan sikre den side af det, og dér har vi altså præsenteret formanden for en række forslag. Vi synes faktisk, at den side er mindst lige så vigtig som det, vi i dag er i gang med at vedtage vedrørende Folketingets egen virksomhed.

Vi er helt overbevist om, at der kan findes en løsning på lokale problemerne. Det kan vi slet ikke se kan pustes op til det store problem. Jeg synes, det er, ligesom der bliver pustet mest op omkring problemet af dem med store lokaler. Jeg synes måske, at man skulle være mere bekymret for os, der sidder i nogle af de mindre lokaler, for jeg har da lagt mærke til en gang imellem, at der er nogle lokaler her på Christiansborg, hvor der rigeligt er plads til et par stykker ekstra.

Så vil jeg sige, at vi mener altså ikke, at vi med det her, når vi nu afviser B 123, på nogen måde har tilsluttet os, at Rigsarkivet skal flyttes. Det går vi selvfølgelig ud fra kommer til normal behandling her i Folketinget. Jeg kan i hvert fald sige, at vi ikke under nogen omstændigheder har givet tilslutning til, at det skal flyttes ud i Ørestaden, men det er jo en helt anden diskussion.

Arne Melchior (CD):

Selv om jeg risikerer at blive beskyldt for at prale – i dette tilfælde vil jeg nu kunne leve med det – vil jeg her oplyse, at på talerstolen står den person, det medlem af Folketinget, der første gang fra dette sted fremsatte forslag om sekretærhjælp til folketingsmedlemmer. Det var i anden halvdel af 1970'erne, og forslaget blev jordet med pomp og pragt og løvefødder og gesvejsninger. Så lobbyede jeg noget i nogle måneder og var i mellemtiden kommet i Præsidediet. Da jeg bebudede for den daværende formand, hr. K.B. Andersen, at nu ville jeg fremsætte forslaget, sagde han, at det skulle jeg endelig lade være med, for det skulle han nu nok komme med, og så fik vi det.

Jeg tillader mig at nævne det – også for at sige, at jeg bestemt gerne vil unde kommende slægters folketingsmedlemmer de bedst tænkelige arbejdsvilkår. Jeg tør sige, at jeg ikke taler i egen interesse, for selv om jeg tidligere i dag har bebudet, at jeg har 3/4 år herinde endnu, så vil jeg tro, at både forslagsstilleren, altså vor høje formand, og jeg selv næppe kommer til at virke længe herinde under de helt nye omstændigheder.

Men så meget mere prisværdigt er det vel, når nogle som f.eks. formanden har gjort sig umage for at få det forbedret. I CD har vi en i sjælden grad vidtgående tillid til og respekt for formanden, og derfor kunne vi i udvalgsrådet tilkendegive, at vi støttede planen og altså ikke aftens eller nattens forhalingsmanøvre. Det er helt klart og helt oplagt.